

[Jefsen Christensen.]

Forhold til hele denne Række af Laan vil føre til et Resultat, der i sin Hovedsum bliver stort anderledes, end det vilde være blevet uden Undersøgelse, hvis man uden videre havde givet to Aars Rentelempelse for Laanene under Punkt 2 og Laanene under Punkterne 4 og 5, medens jeg selv sagt kun kan hilse med Glæde, at man tænker paa, at der skal ydes 5 Aars Rente-frihed for Laanene under Punkterne 1 og 3, idet disse Laan desværre i Øjeblikket for den væsentligste Dels Vedkommende maa regnes for at være dubiøse Fordringer.

Jeg mener ogsaa, at der ligger noget af en anden Uretfærdighed i § 2, Stk. 2, idet man søger at beregne Panteværdien derigennem, at man gaar ud fra Ejendoms-skyldværdien og dertil lægger 20 pCt., uanset hvor værdifuld Besætningen og Inventaret paa den enkelte Ejendom er. Forholdet er nemlig det, at de, der har bestræbt sig allermost for at svare Renterne af Første-prioriteterne, bestræbt sig, saa godt de har kunnet det, for at svare Renterne af den Gæld, der hvilede paa deres Ejendomme, vel ikke i samme Grad har formaaet at forhøje Besætningens og Inventarets Værdi. Derimod har vi en Type af Landmænd dernede, som har sat meget ind paa at forhøje Besætningens og Inventarets Værdi, og som derfor i Dag ved en virkelig Op-gørelse af Besætningens og Inventarets Værdi maaske vilde ligge over de 20 pCt. med Hensyn til disse Bestanddeles Værdi. Men disse Mennesker har glemt at betale deres Prioritetsrenter, en hel Del af dem endogsaa deres Skatter — jeg kender det meget nøje fra mit Arbejde med Akkord-sager —, medens mange af dem, som har bestræbt sig for at betale det mest mulige til deres Prioritetshavere, af Skatter og Rentepenge, maaske har beflittet sig paa — og det har de i en hel Række Tilfælde — at skabe en meget værdifuld Besætning og et meget værdifuldt Inventar. Jeg tror derfor, at denne Fremgangsmaade i sine Virkninger vil blive noget uretfærdig, og jeg vilde derfor have ønsket, om man uden videre kunde have sagt, at de Laan i § 1, som jeg før nævnte, skulde have Rentetilskud. Men der er jo i Folketinget op-naaet Enighed om Affattelsen af dette Punkt, og selv om vi fra vor Side havde stillet Forslag om en anden Affattelse, har jeg ikke meget Haab om, at vi i Lands-tinget kan faa nogen Ændring i saa Hen-seende.

I § 2, Stk. 5, siges det, at i den Tid, i hvilken Lempelse ydes i Overensstemmelse

med Bestemmelserne ovenfor, bortfalder mulige Kautionsisters Forpligtelse til at be-tale den Del af Gælden, for hvilken Lem-pelsen er virksom. Her vilde jeg gerne være nogenlunde sikker paa, at naar der ydes en Rente af 4 pCt. af disse Beløb, falder ogsaa Kautionsistens eventuelle For-pligtelse med Hensyn til Rentebetaling bort, saa Pengeinstitutterne ikke baade tager Statens Tilskud og bagefter gør Kautio-nisten ansvarlig for en mulig højere Rente, som maatte være stipuleret i Gældsdocu-mentet, Skadesløsbrevet eller Pantebrevet, hvad det nu maatte være.

Dernæst har jeg en Bemærkning at gøre til Stk. 4 i § 3. Under de Forhand-linger, jeg har deltaget i, før Lovforslaget blev formet, har jeg hele Tiden holdt paa, at dette Stykke maatte have en Affattelse, der førte med sig, at Kreditor ingen Sinde kunde forhindre, at Debitor fik Tilskud. Naar der nu i Stk. 4 staar:

„Forudsætningen for, at ovennævnte Tilskud ydes, er, at ingen af de nævnte Laangivere faar et samlet Renteudbytte, der overstiger $3\frac{1}{2}$ pCt. af den pante-sikrede Gæld inden for den nævnte Laanegrænse.“

maa jeg forstaa det saaledes, at i det Øje-blik et Pengeinstitut nægter at nøjes med disse $3\frac{1}{2}$ pCt., saa er Forudsætningen bristet, og saa faar Debitor ikke Rentetilskud. Hvis denne min Opfattelse er rigtig, mener jeg ikke, vi kan lade Lov-forslaget forlade Rigsdagen, uden at vi har sikret os, at intet Pengeinstitut kan forhindre vedkommende Debitor i at faa den Lempelse, som andre faar.

Endvidere vil jeg gerne nævne Stk. 6 i § 5, hvor der staar:

„De nævnte Henstandsnydelser for-falder til Betaling, og Rentefritagelse m. v. efter § 2 og Godtgørelse efter § 3 bortfalder, saafremt Ejendommen af-hændes ved betinget eller ubetinget Over-dragelsesdokument eller gøres til Gen-stand for Retsforfølgning . . .“

Der er om dette Forhold meddelt mig, at der er mange Vanskeligheder forbundet med den Bestemmelse i Henstandsloven, at naar Ejendommen gøres til Genstand for Retsforfølgning, saa er den ydede Henstand forfalden. Kreditforeningsdirek-tør Calløe i Haderslev har gjort meget stærkt opmærksom paa, at dette hidfører, at naar en Kreditor af løs Gæld gør Ud-læg i en Ejendom for at faa en løs For-dring, der ligger langt ud over Værdi-grænsen, betalt, er Kreditforeningen i Virkeligheden pligtig til straks at gøre